

»Gospodje močne roke«

Detektivska zgodba

1.

Bogati tovarnar William Brodey je sedel v svoji pisarni in pregledoval pošto. Ni bil bojazljiv, a zdaj je prebledel in pismo, ki ga je čital, se mu je treslo v roki. Pismo se je glasilo: »... Pozivamo Vas, da v treh dneh izročite podpisanim 25.000 dolarjev. Mi smo dovolj močni, da Vas k temu prisilimo in, če se boste obotavljali, Vam bomo dokazali, da ste v naših rokah. Eden izmed naših bo naslednje dni čakal na sprehališču ob parku. Kraj je zelo obljuden in se Vam ni treba bati. Naš zaupnik Vam bo pokazal znak, na katerem bo rdeč lev, Vi pa imejte v gumbnici rdečo cvetlico. Če boste ustregli naši zahtevi, se Vam ne bo nič zgodilo; če pa boste poskusili kako zvižgati, ne boste ušli krogli. Premislite torej! — Gospodje močne roke.«

Tovarnar je že trikrat prečital skrivnostno pismo. Kaj naj stori? V prvem trenutku je hotel zadevo prijaviti redarstvu, da bi na primeren način poučilo bandite, ki so se nadtuto imenovali »gospodje močne roke«. Potem pa si je premislil. Kdo ve, če res niso dovolj močni za izvedbo svoje grožnje? V Ameriki se dogajajo nenavadne stvari... Po daljšem razmišljanju je sklenil, da bo zadevo javil načelniku policije. A kako bo to storil, da ne bo nihče opazil? Nemirno je hodil po sobi gor in dol. Čez nekaj časa je pozvonil.

V sobo je stopil hišni sluga Janez. Pri vratih je obstal in zelo ponižno vprašal:

»Želite, prosim?«

Njegova ponižnost se je zdela pretirana. A vedno je bil tak, in sicer najbrž iz hvaležnosti do gospodarja, ki ga je sestradanega pobral na cesti in sprejel v službo.

»Janez, pojdi h gospodu policijskemu načelniku in ga v mojem imenu povabi za danes na večerjo. A povej mu, da ga prosim, naj pride v civilni obleki, da bo vse bolj domače.«

Za trenutek je utihnil, nato pa nadaljeval: »Sicer pa bo bolje, če vse to napišem.« Sedel je za mizo in napisal pismo.

»Tako!« je dejal potem. »Zdaj pa pojdi!« Sluga je odšel.

Načelnik je prečital tovarnarjevo pismo. Ker je imel za seboj že obilo izkušenj, je takoj razumel, da gre za važno stvar. Slugi je dal bogato nagrado in mu naročil, naj pove gospodu, da se bo rad odzval vabilu.

Zvečer se je preoblekel. Ko je vstopil pri tovarnarjevih, ni nihče spoznal v njem načelnika policije.

»O, hvala lepa, gospod načelnik, za previdnost!« je rekel tovarnar, ko se mu je načelnik predstavil. »Vi ste še boljše naredili vso stvar kot sem mislil.«

»Iz vaših vrstic sem posnel, da previdnost ne bo odveč. Kaj se je torej zgodilo?«

Tovarnar ga je pozval, naj sede, potem pa mu je izročil pismo.

Načelnik je ponovno prečital pismo in majal z glavo.

»No, kaj rečete k temu?«

»Predvsem bomo počakali. Denarja jim ne boste kar tako izročili. Jaz ne verujem v njihovo moč; njihove besede so samo navadna pretnja, da bi vas z njo omeščali. Toda nakana jim ne bo uspela. Zakaj pa je redarstvo tu? Zaradi večje varnosti bomo skrivaj zastražili tudi hišo.«

To je bilo tudi po tovarnarjevem mnenju najbolje.

Po razgovoru sta se moža podala v obednico. Večerja je potekala v tako veselem razpoloženju, da bi tudi najboljši opazovalec mislil, da je načelnik samo zaradi večerje prišel k tovarnarjevim.

2.

Bilo je okrog polnoči tretjega dne. V Bradleyjevi hiši so bili poskriti detektivi. O spanju pri gospodarju ni bilo govora. Ležal je na postelji in držal v desnici samokres. Pismo

neznanih izsiljevalcev ga je vkljub močni straži vznemirjalo.

Tako je ležal že več ur in prisluškoval, a v hiši se ni nič zganilo. Vse je bilo tiho ko na kakem pokopališču. Že se mu je vtiljevala misel, da je morda res ves strah odveč in se je nekoliko pomiril. Oči so mu lezle skupaj in jih je le s težavo držal odprte.

Nenadoma se je zaslíhal iz pritličja grozen krik. Bradlyju se je zdelo, da je zavpil Janez. Skočil je iz postelje in s samokresom v roki tekkel v pritličje. Na hodniku je trčil z detektivom, ki so pritekli iz svojih skrivališč. Nato so vsi tekli v Janezovo sobo. Sluga je stal sredi sobe v spalni srajci in se je ves tresel. Desni rokav je bil krvav.

»Kaj je? Kaj se je zgodilo?« so se slišala vprašanja od vseh strani.

Ta je s težavo izjecljal: »Ne-nekdo me je za-zabo-del! K sreči sem — z roko — o-odbil no-nož in me je za-del samo v ro-oko.«

»Kje je storilec?« je vprašal gospodar.

Detektivi so preiskali sobo. Našli so samo nož, ki je ležal na tleh. Okno je bilo odprto in iz tega se je dalo sklepati, da je zločinec zbežal skozi okno. Detektivi so poskakali ven in preiskali ves vrt. Njihov trud je bil brez-uspešen.

Nato so se spet vsi zbrali okrog Janeza, ki se je medtem nekoliko pomiril in pripovedoval:

»Jaz sem se takoj zbudil. Zdelo se mi je, da je od okna zapihalo. Vstal sem, da bi pogledal, če je okno odprto. A komaj sem stopil dva-trikrat, ko mi je dih zastal od groze. Pred menoj je stala temna postava in z nožem zamahnila proti meni. Jaz sem dvignil roko in udaril. Imel sem srečo in sem napadalcu izbil nož iz roke. Nato sem zavpil. Napadalec je zbežal skozi okno. Kako je prišel noter, ne vem. In zakaj je ravno mene, revnega služabnika napadel, mi je tudi uganka.«

»Uboji Janez!« je pomilovalno dejal gospodar. Nato je naročil Janezu, naj sleče srajco.

Rana je bila k sreči neznatna. Bradley jo je skrbno izmil in obvezal. Janez se je nato vlegel, ostali pa so zapustili sobo.

Gospodar in detektivi niso mogli zapopasti, kako se je napadalec vkljub tako skrbni zastraženosti mogel splaziti v hišo in sobo; Janez je namreč z vso odločnostjo trdil, da je bilo okno dobro zaprto.

(Dalje sledi)

SMEJTE SE!

Konj in osel

Kmet pelje s svojim starim oslom vejevje iz gozda. Za njim prihaja na iskrem konjiču mlad gizdalin. Hoteč se ponorčevati iz kmeta in njegovega živinčeta, zbadljivo vpraša:

»He, očka, kdo je pametnejši: konj ali osel?«

Kmet se ustavi, potreplja osla po vratu in odvrne: »Osel je na vsak način pametnejši!«

»Kako to?« se začudi gizdalin.

»Tako pač je! Dostej se namreč ni drznil jahati osla še noben konj, neumni konj pa mirno trpi, da ga jezdi marsikak osel!«

Pri kovaču

Kovač daje svojemu novemu učencu prve nauke: »Zdaj pazi, Tonček! Najprej bom podkev razžaril in jo položil na nakovalo. Kadar pokimam z glavo, udari s kladivom po njej.«

Tonček je storil, kakor mu je bilo naročeno. Pravi, da je frčal takoj iz službe, čim je kovač zopet prišel k zavesti...

Sam si pomagaj!

K mesarju pride berač: »Ali bi mi hotel malo pomagati?« »Hm, sam si pomagaj! Tudi jaz si moram...« »No, če dovolite,« odvrne berač, vtakne hitro dve klobasi v žep in izgine.

Zadnja želja

»Ali imate kako željo pred smrtjo?« vprašajo na smrt obsojenega.

»Rad bi jedel grozdje.«

»Želje vam ne moremo izpolniti, ker zdaj ni grozdja.«

»Saj prav rad počakam do jeseni...«

Čigan pred sodnikom

»Denarja nisi ukradel?«
 »Ne, gospod sodnik.«
 »Gosi tudi ne?«
 »Ne.«
 »Kokoš!«
 »Ne, ne!«
 »Potem si oproščen!«
 »Hvala, gospod sodnik! Kar bal sem se že, če boste vprašali za race...«

*

Natakar (potniku, ki ima nenavaden kovčeg):
 »Ali smem vprašati, kaj je v tem kovčegu?«
 Potnik: »Priprava, s katero se človek v primeru požara lahko spusti skozi okno na tla.«
 Natakar: »Lepo, lepo! V danem primeru prosim, da prenočnino takoj plačate!«

*

UGANITE!

Kateri Mesar ne kolje živine, pač pa dela obleke?
 (Krojač z imenom »Mesar«.)

Kje ostane trava v najhujši zimi zelena?
 (Na sili.)

Kakšnih zverin postrelijo v Afriki največ?
 (Kosmatih.)

Kakšno mleko pijejo otroci v področju Kair?
 (Belo.)

*

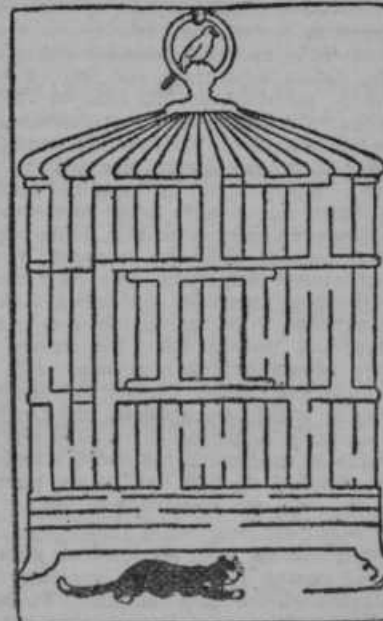
IGRAJTE SE!

Kako je mogoče piti iz dobro zamašene steklenice

Vzemi steklenico, ki ima na znotraj vtisnjeno dno. Nato jo napolni z vinom ali vodo in jo dobro zamaši. Ko si to napravil, jo obrni; vlij v vtisnjeno dno prav tako tekočino in jo izpij. Pil si iz dobro zamašene steklenice!

*

POIŠČITE!

Po kateri poti more priti mačka do kanarčka?